

PADÁ HVIEZDA

(Seve a Gal)

Bol teplý letný večer a na tmavej oblohe jasne žiarili hviezdy. Na kopci v žiare mesiaca sa vypínal starý hrad, v ktorom sa veselilo niekoľko desiatok študentov spolu so svojimi profesorami. Oslavovali úspešné ukončenie štúdia a lúčili sa zo školou, v ktorej strávili posledných sedem rokov.

Na tichom nádvorí stála osamelá postava a pozerala k nebu. Dievčina, vlastne teraz už dospelá žena tam stála bez pohnutia a v čokoládových očiach sa jej odrážala žiarivá obloha. Pohľad sa jej trochu rozostrel, keď sa jej v očiach zaligotali prvé slzy.

Galadrea Healyová bola jednou z tých, ktorí po dnešnej noci školu opustia. Prežila tu sedem rokov. Sedem krásnych dlhých rokov, no mala pocit, akoby to bolo včera, keď sa prvý krát preplavila na loďke cez jazero a vstúpila do nádherne zdobenej Veľkej siene a predstúpila pred svojich budúcich učiteľov s Múdrym klobúkom na hlave.

Spomienky na všetky tie roky sa jej vracali a ona chcela byť chvíľku sama, aby si ich mohla naplno vychutnať. Nechcela odísť, nechcela za sebou zavrieť túto kapitolu svojho života a kráčať ďalej no vedela, že to inak nejde. Stála tam v tichu a tme a z diaľky k nej doliehali zvuky z oslavy. Myslela si, že je tu sama, no mylila sa. Pár metrov od nej sa mihol čierny tieň akejsi vysokej postavy a ani sa nemusela zamýšľať nad tým, kto by to mohol byť. Vedela až príliš dobre, že sa profesor Snape pri najbližšej možnej príležitosti z oslavy vytratí a zmizne niekam, kam na neho jeho otravní študenti nemôžu.

Prečo len musím odísť, pýtala sa sama seba. Už ho zrejme nikdy viac neuvidím. Už ho viac nebudem provokovať svojimi dokonalými lektvarmi, svojimi štipľavými poznámkami... už nikdy si u neho neodpykám žiaden trest... nebudem môcť potajme sledovať jeho tvár, ako sa mračí keď opravuje naše eseje, alebo sa škodoradostne usmieva pri hodnotení tých brečiek, ktoré nazýva tak veľkolepo...

„Čo tu robíte, Healyová? Máte byť v sieni s ostatnými a baviť sa.“ doľahol jej do uší jeho hlas, tak ľadový, až ju striaslo.

„Potrebovala som na vzduch.“ odpovedala mu pokojne a ďalej sa kochala pohľadom na hviezdami posiatu oblohu. Stál len pár metrov od nej a keď stíchla, sám sa pohrúžil do svojich myšlienok.

„Padá hviezda.“ povedala a keď pozrel k nebu, zistil že má pravdu. „Želajte si niečo, profesor.“ pokračovala a zavrela oči, aby v tichosti svojho srdca vyslovila svoje najvrúcnejšie želanie.

Na tvári obávaného profesora lektvarov sa zračilo prekvapenie, ale tiež sa zamyslel nad tým, čo by chcel. Bolo toho veľa a predsa nad tým všetkých vynikala jedna jediná túžba.

„Ďakujem vám za všetko, čo ste nás naučil, pán profesor.“ povedala keď k nemu podišla trochu bližšie. Napriek tomu, že sa opäť skryl za svoju chladnú masku nezaujmu, postrehla v jeho tmavých očiach záblesk záujmu. Sprvu si myslel, že sa mu vysmieva, ale azda nie každý študent ho vyslovene nenávidí. Možno sa nájde aspoň jedna osoba, ktorá pochopí, že život je drsný a on ich naň ako taký pripravoval aj tým, že im na svojich hodinách nič neľahčoval. „Dúfam, že tá námaha nebola zbytočná.“ odpovedal nezúčastnene. Mierne kývol hlavou na rozlúčku a stratil sa v tme.

Gal pozrela smerom k lesu a snažila sa upokojiť svoje splašené srdce. Chcela ho zadržať, no asi je lepšie, že odišiel. Keby nie asi by sa neovládla a... pobozkala by ho. Áno, pobozkala by Severusa Snapea, pretože už viac než rok netúžila po inom, než aby si ju všimol. Aby jej venoval aj iný než len pohrdavý pohľad, keď stál nad jej kotlíkom, aby ju neprepaloval pohľadom pri každom ich náhodnom stretnutí na chodbe... chcela aby vedel, že je doňho zaľúbená. Zdesila sa, keď zistila, že ju priťahuje, no akokoľvek sa snažila to popierať, bolo to silnejšie než ona sama. Avšak keď chcela, aby si ju všimol, musela si jeho pozornosť vynútiť svojou drzosťou. Po čase ju tá hra začala baviť a ona s radosťou sledovala, ako zatína päsť, aby našiel svoju rovnováhu, vždy keď ho vytočila. Občas dúfala, že sa jej to darí viac než Harrymu Potterovi, ktorý práve ukončil štvrtý ročník v Bradaviciach.

Noc vystriedal jasný deň a ona spolu s ostatnými nastúpila do vlaku, ktorý ju odtiaľto mal odviezť preč. Márne v dave hľadala svojho obľúbeného profesora, nebol tam a jej po ňom zostala posledná spomienka na včerajší večer. V to leto sa jej život obrátil hore nohami, keď sa jej mudlovskí rodičia stali ďalšími obeťami Voldemortovho útoku. Bolest' jej trhala srdce na kusy, no vedela, že keď bude sedieť a ľutovať sa, nič sa nezmení. Rozhodla sa teda pridať k Rádu a vydýchla si, keď ju Albus Brumbál prijal s otvorenou náručou. Rovnako aj ostatní členovia boli potešení, že sa ich skupina rozšírila, okrem jedného. Severus Snape sa tváril rovnako nevraživo ako si ho pamätala zo školy. Nedbala však na to a plnila si svoje povinnosti najlepšie ako vedela.

Vídali sa spolu dosť často, no on jej okrem pozdravu nevenoval jediné slovo či pohľad, pokiaľ to nebolo nutné. Gal sa všemožne snažila vzbudiť jeho pozornosť, no všimol si to takmer každý v Ráde, okrem neho.

Po čase to vzdala a nechala samotú, aby ju pohltila. Prestala ho podpichovať, hádať sa s ním a keď vošiel do

miestnosti, ignorovala ho alebo sa vytratila. Bystrému oku Albusa Brumbála neunikla zmena v jej správaní a keďže mal Gal aj Severusa rád, bol rozhodnutý im pomôcť nájsť spoločnú cestu.

V jedno popoludnie, asi pol roka po smrti Siriusa Blacka, sa mala konať ďalšia schôdzka Rádu a aby sa Gal uistila, že bude od Severusa čo najďalej, prišla medzi prvými a posadila sa do najvzdialenejšieho kúta kuchyne. Lenže nie nadišlo. Len čo vošiel Brumbál, jediným pohľadom zhodnotil situáciu a bez zbytočných okolkov začal rozoberať všetko potrebné. Vypočul si jednotlivé hlásenia a potom im prideliť nové úlohy.

„Severus, potrebujeme tie lektvary, o ktorých sme spolu hovorili.“ pozrel starec na muža stojaceho pri dverách, ktorý svojimi čiernymi očami sledoval všetkých naokolo a hoci by to nepriznal, jej venoval viac než len letmý pohľad. „Samozrejme. Hneď sa do toho pustím.“ prikývol stroho.

„Gal, ty mu pomôžeš. Pokiaľ si dobre spomínam, bola si v ročníku najlepšia z lektvarov a keď ti Severus mohol dať V, určite nebude namietat' keď mu budeš asistovať.“ obrátil sa s pokojnou tvárou na Gal, ktorá na neho pozerala vystrašene.

„Myslím, že svoju prácu dost' dobre zvládnem sám, nepotrebujem pomoc.“ ozvalo sa od dverí a Severus prepaľoval Albusa zlostným pohľadom.

„Ja o tom nepochybujem, ale počúvni ma a dovoľ Gal, aby ti pomohla.“ nenechal sa odradiť Albus.

Galadrea sa neodvážila pozrieť na svojho bývalého učiteľa lektvarov, ale vedela, že namietat' proti Brumbálovmu rozhodnutiu nemá zmysel. Premýšľala, či by túto výzvu nemala skúsiť využiť vo svoj prospech. Možno keď budeme spolupracovať, mohlo by to byť iné, pomyslela si odhodlaná skúsiť to.

Keď sa hneď po schôdzke krbom preniesli do jeho laboratória, vzal jej všetky ilúzie. Postavil pred ňu plné vedro sušených listov Plantaga a prikázal jej to všetko ručne rozmrviť na jemný prášok.

„To toho prášku potrebujete tak veľa do lektvarov, ktoré Brumbál potrebuje?“ spýtala sa dotknuto.

„Nie, do tých ho nepotrebujem vôbec, ale akýsi tupec na hodine rozbil plnú fľašu a než som stihol zakročiť tak ten interagoval so zmesou, ktorá mu navyše vytekla z kotlíku. Študenti ho budú potrebovať zajtra, takže čím skôr sa do toho pustíte...“ odpovedal sarkasticky a zmizol v akýchsi dverách. Krv sa jej búrila v žilách. Bola predsa členkou Rádu a dokázala, že zvládne náročnejšie veci než niečo, čo by dal normálnemu študentovi ako trest. Ľutovala toho chudáka, ktorý rozbil zásoby s práškom a ešte aj roztavil kotlík. Vlastne nepochybovala, že to bol Neville Longbottom a bolo jej ho úprimne ľúto. Nahnevane sa pustila do práce, ktorú jej zadal. Nie preto, žeby hneď teraz nebola schopná napochodovať za ním a začať sa o tom hádať, ale nechcela aby si myslel, že ju dokáže tak ľahko vytočiť a nechcela mu dávať zámienku k urážkam, ktoré by nasledovali.

Severus zmizol vo svojej pracovni a čakal, či za ním príde. Vždy bola taká drzá a provokovala ho, no v poslednom čase s tým prestala. Nevedel prečo, no začalo mu to chýbať. Teraz vlastne nebol skoro nik, s kým by sa mohol hádať, okrem Pottera. Sirius Black je mŕtvy a z časti je to aj jeho chyba. Ten chlapec ho z toho obviňuje a má vlastne pravdu. Lenže ho nebavilo provokovať Pottera, keď videl, aký je z toho všetkého zničený. Nemal ho síce rád, ale bolo mu ho ľúto.

Severus so Siriusom si skočili do vlasov pri každej príležitosti. Ich nepriateľstvo pramenilo už z detstva a ani jeden na to nezabudol. S ňou to však bolo iné. Bola to akási hra a on na ňu rád pristúpil. Prečo s tým teraz prestala? Dal jej drviť tie listy nie preto, že by pochyboval o jej schopnostiach, veď vedel, že je viac než schopná. Ešte aby nie, keď ju učil on sám. Chcel ju vyburcovať aby sa s ním prišla hádať. Keď neprišla, rozložil si na stole potrebné prísady a pustil sa do varenia. Okolo polnoci vyšiel z pracovne rozhodnutý zistiť, ako pokročila. Našiel však len prázdnu miestnosť a na stole vo veľkej sklenenej fľaši listy rozdrvené na ten najjemnejší prach, aký len mohol byť. S trpkým úsmevom na perách prečítal odkaz, ktorý mu tu zanechala.

Svoju prácu som splnila. Ak nabudúce budete potrebovať nakrájať tlustočervy a nebudete mať po ruke žiadneho úbožiaka na školský trest, mám veľkosť rukavíc S.

Lístok nebol podpísaný, ale to ani nebolo treba. Tak predsa len ju tá drzosť neopustila, pomyslel si a s trochu lepšou náladou dokončil svoju prácu.

Na druhý deň jej poslal sovu s odkazom, že tlustočervov má v zásobe dost', ale hodilo by sa mu roztrieť niektoré prísady v sklade. Rozhorčená Gal predsa len prišla a na jej prekvapenie ju postavil k stolu, kde mala rozložené všetky potrebné prísady na Protivlkolačí lektvar.

„Spln je za týždeň a nestihol som ho Lupinovi uvariť skôr.“ vysvetlil a bez ďalších slov sa pustil do vlastného varenia nejakého lektvaru pre Brumbála.

Asi po týždni spoločnej práce sa dostali na tú istú úroveň, ako keď bola ona jeho študentkou a on jej učiteľom. Jemu to vyhovovalo, no ona chcela viac. Nevedela však, ako na to. Jej láska k nemu bola deň za dňom silnejšia, no nemala odvahu ponúknuť mu svoje srdce na dlani. Bála sa, že ho v lepšom prípade odmietne, v horšom pošliape a nechá ležať v prachu.

Onedlho nadišiel čas, keď sa Voldemort nechcel viac skrývať. Rozhodol sa skončiť to s Potterom raz a navždy a

zaútočil na školu. Vďaka informáciám, ktoré Rádu poskytol Snape boli pripravení a Voldemortovi moment prekvapenia nevyšiel. Všetci sa urputne bránili a Severus Snape konečne bojoval na strane dobra. Keď to Voldemort zistil, stal sa s Potterom a Brumbálom ich hlavným cieľom.

Aj Galadrea bola zatiahnutá do víru bojov, no snažila sa mu byť nablízku. V okamihu, keď ktorýsi zo Smrtijedov vypálil kliatbu jej smerom, zazrela Luciusa Malfoya vrhajúceho na Snapea smrteľnú kliatbu. Trvalo to azda len stotinu sekundy, kým sa rozhodla. Má sa pokúsiť ochrániť seba a žiť ďalej bez neho, alebo zachrániť jeho? „Protego!“ zakričala a jej ochranný štít poskytol Snapeovi dostatok času vyhnúť sa Malfoyovej kliatbe, odzbrojiť ho a spútať. Cez to všetko však videl, že ju zasiahla kliatba a zostala nehybne ležať na zemi. Chcel sa k nej rozbehnúť, ale bol opäť vtiahnutý do boja, v ktorom padlo mnoho ľudí, ale k radosti všetkých sa Harrymu Potterovi konečne podarilo Voldemorta nadobro poraziť.

Na ošetrovni v škole ležalo niekoľko čarodejníkov či už s ľahšími alebo vážnejšími poraneniami. Medzi nimi aj Gal, ktorá bola v bezvedomí a jej stav bol dosť vážny.

„Prečo to urobila?“ spýtal sa raz Brumbála, keď stáli pri jej lôžku a on nespúšťal oči z jej pokojnej tváre.

„Čo máš na mysli?“ ozval sa Albus.

„Zachránila ma, miesto aby bránila samu seba.“ zamumlal Snape a neustále na to musel myslieť.

„Tak na to sa jej budeš musieť spýtať sám.“ odpovedal Albus a s úsmevom na perách zanechal Severusa jeho vlastným myšlienkam.

Trvalo týždeň, kým sa prebrala z bezvedomia. Bez toho, aby o tom niekto vedel, chodil za ňou Snape každý večer a so zamysleným výrazom ju pozoroval. Stále odmietal pripustiť, žeby mu na nej mohlo záležať. Keď tu pred ním ležala bez pohnutia, uvedomoval si, akú má krásnu tvár. Rámovali ju dlhé husté vlasy a ona vyzerala ako dievčatko. Díval sa na ňu a spomínal na to, ako prvý krát prišla na jeho hodinu, nebojácna a suverénna. Za celé tie roky jej nevenoval zvláštnu pozornosť, aj keď bol v skryte duše potešený, že našiel niekoho s nadaním na lektvary. A keď sa potom lúčili na konci školy tam vonku... Nebola mu ľahostajná a on nemohol ďalej klamať sám seba. Lenže čo by na to povedala ona?

Jeho nočné návštevy skončili, keď sa prebrala a začala sa zotavovať. Trvalo pár dní, kým na ňu náhodou nenatrafil na chodbe.

„Dobrá večer.“ pozdravila ticho, no neodvážila sa mu pozrieť do očí. Chcela okolo neho len prejsť a ujsť niekam ďaleko od neho. Bola rada, že sa mu nič nestalo, no až doteraz v nej horel aspoň malinký plamienok nádeje, že by za ňou mohol prísť a snád' poďakovať. Vedel predsa, že ten štít vyčarovala ona. Ich pohľady sa vtedy stretli prv, než upadla do bezvedomia. To mu azda nestojí ani za to jediné slovíčko?

Severus len krátko kývol v odpovedi na pozdrav a premýšľal, či je vhodná doba na to, aby začal to, čo chcel.

„Ako sa cítite?“ bola prvá jeho otázka, ktorá ju prikovala na mieste.

„Je to lepšie, ďakujem. Vy ste v poriadku?“ osmelila sa a úkosom na neho pozrela. Srdce jej začalo divoko búšiť, keď k nej podišiel bližšie.

„Len vďaka vám.“ povedal tak potichu, že to mohla počuť len ona. Prekvapená zdvihla hlavu a ich pohľady sa stretli. Žeby predsa pochopil?

„Prečo ste to urobila?“ spýtal sa a vpíjal sa svojimi ónyxovými očami až na dno jej duše. „Nestojím o to, aby ma ľudia zachraňovali. Dost' dobre sa dokážem brániť aj sám a ak nie, je to môj problém.“ povedal ľadovým hlasom a dúfal, že skočí na jeho hru a rozohrá ju s ním. Ale jej oči sa zaleskli od potláčaných sĺz a bez slova utiekla. Dobehol ju až na nádvorí, kde zastali oproti sebe pod oblohou posiatou množstvom žiarivých hviezd.

„Tak prečo?“ spýtal sa naliehavo a držal ju za ruku, aby mu zase neutiekla.

„Prečo by som vám to mala vraviť? Ste až taký idiot, že to nevidíte? Záleží mi na vás a mám vás rada.“ vykrikla zúfalo a snažila sa mu vytrhnúť.

„Nazvala ste ma idiotom?“ spýtal sa zlovestne skôr, než stihol pochopiť význam slov, ktoré nasledovali hneď po tomto oslovení. Boli preňho ako výstrel do tmy a čistá pravda ho zasiahla priamo do srdca. Tak predsa.... Pritiahol si ju bližšie k sebe a ona ho nechala, no neodvážila sa naňho pozrieť. Chvilu takto mlčky stáli a v tom jedna hviezda zažiarila trochu viac a začala padať dolu.

„Padá hviezda, želajte si niečo.“ povedal jej potichu, použivúc jej vlastné slová spred pár rokov.

„To sú len hlúpe výmysly. Želala som si v tú noc, keď sme sa tu takto stretli pred pár rokmi a nesplnilo sa to.“ pokrútila hlavou.

„To je zvláštne. Možno preto, že sa splnilo to moje vtedajšie pranie.“ zamyslel sa a palcom jej zdvihol bradu, aby jej mohol pozrieť do očí. „Chceš vedieť, čo som si vtedy prial?“ spýtal sa jej a keď mlčala, pokračoval.

„Chcel som, aby sa našiel niekto, komu by na mne záležalo, kto by ma mal rád napriek tomu, že som idiot.“ priznal pošepky a Gal prekvapene zamrkala. Spí či bdie? Keď ju potom váhavo pobožkal, akoby sa bál, že ho odmietne, od údivu takmer prestala dýchať.

„Nauč ma milovať a ukáž mi, aké to je byť milovaný. Splň prosím moje želanie.“ žiadal úprimne a v jeho očiach zbadala strach. Strach, ktorý ona sama prežívala, strach z odmietnutia. Konečne sa trochu usmiala a opätujúc mu jeho bozk povedala:

„Pokúsim sa byť trpezlivá učiteľka.“

„A ja poslušný žiak.“ sľúbil jej a po tomto jeho výroku sa obaja nahlas srdečne rozosmiali. Potom v spoločnom objatí stáli pod hviezdami posiatou oblohou, netušiac že ich pozoruje pár modrých očí Albusa Brumbála, ktorý sa sám pre seba spokojne usmieval.